



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 544/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], podnikajúceho pod obchodným menom [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Šramkom, Štúrova 51, Brezno, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 7 Cb 29/2016 z 3. apríla 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 106/2018 z 31. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], podnikajúceho pod obchodným

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 Cb 29/2016 z 3. apríla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 106/2018 z 31. januára 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalovaný bol stranou v spore vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 Cb 29/2016. Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 4 060 € s príslušenstvom a zároveň bol zamietnutý jeho návrh proti žalobcovi o zaplatenie sumy 5 100 €. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol potvrdený napadnutý rozsudok okresného súdu.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal, že okresný súd rozhodol, že predmetom zmluvy o dielo č. 3/2012 z 11. mája 2013 (ďalej len „zmluva o dielo“) nebola dodávka a montáž samonosnej brány (iba montáž oplotenia), čím nevzal do úvahy riadne uzatvorenú a podpísanú zmluvu o dielo ako písomne dohodnutý obsah a ako prejav vôle zmluvných strán. Podľa názoru sťažovateľa ako objednávateľa diela okresný súd nerešpektoval dohodnutý predmet plnenia, ignoroval ostatné ustanovenia zmluvy o dielo (čl. III, čl. V bod 3, čl. VII, čl. IX.b, čl. XI a čl. XIII bod 2) a tiež nesprávne aplikoval § 263, § 548, § 554 ods. 1 a § 555 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, čo viedlo okresný súd k záveru o ustálení predmetu zmluvy o dielo. Okresnému súdu stačilo tvrdenie žalobcu, že uvedenie samonosnej brány v zmluve o dielo bolo jeho chybou, pričom ostatné dôkazy mali toto tvrdenie vyvracať.

4. Sťažovateľ tiež tvrdí, že okresný súd nevyhodnotil čl. IX bod b) zmluvy o dielo (platobné podmienky), v ktorom bolo dohodnuté, že žalobca je oprávnený vystaviť konečnú

faktúru až po ukončení a odovzdaní diela. Žalobca totiž nepreukázal, že by odovzdal dielo (dodanie a montáž samonosnej brány) podľa čl. V bodu 3 a čl. XI zmluvy o dielo. Keďže podľa sťažovateľa predmetné dielo nebolo vykonané, nesúhlasí s odôvodnením rozsudku okresného súdu, v ktorom je uvedené, že ho prevzal 1. decembra 2013. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu nie je zrejmé, aké dôkazy nasvedčujú tomu, že žalobca uniesol dôkazné bremeno o vykonaní a odovzdaní diela podľa zmluvy o dielo. Sťažovateľ sa preto domnieva, že je právne irelevantné, že žalobca vystavil a odovzdal faktúru sťažovateľovi v čase, keď nemal právo fakturovať. Z tohto dôvodu konečná faktúra nemôže byť podkladom na doplatenie ceny diela a tiež nemôže dokazovať ukončenie, resp. odovzdanie diela, ako sa domnieva okresný súd.

5. Sťažovateľ zároveň uviedol, že vyzval žalobcu na odovzdanie diela pred podaním žaloby, a nie po jej podaní, ako to tvrdí okresný súd. Predmetné oplotenie nevyužíva, ako to uviedol okresný súd, ale ho trpí na svojom pozemku a nikdy nebol jeho vlastníkom (čl. VII zmluvy o dielo). Dodatok k zmluve o dielo z 5. decembra 2013 je podľa sťažovateľa neplatný, pretože nebol ním podpísaný. Sťažovateľ riadne odstúpil od zmluvy o dielo (5. septembra 2016), pretože žalobca bol v omeškaní s dodávkou a montážou samonosnej brány. Z tohto dôvodu mu vznikol nárok na zmluvnú pokutu v sume 5 100 €, ktorá mu ale bola okresným súdom zamietnutá z dôvodu, že podľa okresného súdu dielo bolo odovzdané 1. decembra 2013.

6. Sťažovateľ sa preto domnieva, že okresný súd nesprávne vyhodnotil dôkazy týkajúce sa predmetu plnenia, odovzdania, resp. neodovzdania diela a z toho vyplývajúce právo na doplatenie ceny diela.

7. Sťažovateľ ďalej uviedol, že krajský súd sa nevysporiadal s dôvodmi odvolania sťažovateľa ani s jeho hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi námietkami smerujúcimi proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ namietal, že krajský súd vychádzal z prílohy zmluvy o dielo, z ktorej je zrejmé, že jej predmetom nie je samonosná brána (iba oplotenie). Z odôvodnenia nie je zrejmé, prečo krajský súd nebral do úvahy samotný obsah zmluvy o dielo. Ak krajský súd odchylné od okresného súdu považoval zmluvu o dielo

za neplatnú v časti predmetu plnenia týkajúceho sa dodania a montáže samonosnej brány, potom sa mal vysporiadať s dohodnutou cenou diela. V cene diela mala byť zahrnutá montáž oplotenia a dodanie a montáž samonosnej brány, a preto cena za dodanie a montáž samonosnej brány mala byť odpočítaná a nemala byť priznaná žalobcovi, t. j. krajský súd mal zistiť hodnotu oplotenia alebo zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

8. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 uvedených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ ďalej žiada zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa sťažovateľ domáha, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania v sume 346,26 €.

9. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom IV. senátu ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duřa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantné ustanovenia právnych predpisov

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

18. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu

20. Sťažovateľ namieta porušenie v bode 1 uvedených práv v príčinnej súvislosti s napadnutým rozsudkom okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

21. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Z uvedeného vyplýva, že existoval iný súd rozhodujúci o ochrane práv sťažovateľa (v tejto veci krajský súd), čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 uvedených práv sťažovateľa napadnutým postupom okresného súdu.

23. Z uvedeného dôvodu bola táto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.B K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu

24. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

25. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

26. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

27. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04).

27.1 Sťažovateľ nemá podľa ústavy a zákona o ústavnom súde na výber, ktorý z oboch existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)].

27.2 Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017). Zároveň platí, že po riadnom uplatnení mimoriadneho opravného prostriedku, ktorého výsledok nebude v prospech sťažovateľa, mu zostáva zachovaná lehota na podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde).

28. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ako už bolo naznačené, podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu

prejednaní ústavnej sťažnosti, je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie sťažovateľovi právny poriadok priznáva.

29. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ sa v súvislosti s namietaným porušením jeho práv uvedených v bode 1 napadnutým rozsudkom krajského súdu obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti nemu podal dovolanie.

30. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

31. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že *„obidve rozhodnutia súdov považuje za nezákonné, nepreskúmateľné, nepresvedčivé, náležité neodôvodnené. Za porušenie ústavného práva na spravodlivý proces sa považuje i nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Myslíme si, že skutkový stav a právne závery všeobecného súdu... ako aj odvolacieho súdu... v tomto prípade by mali byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, pretože prijaté právne závery sú so zreteľom na skutkový aj právny stav zjavne neodôvodnené a arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, svojvoľné a zároveň majú za následok porušenie základného práva.“*.

33. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takeého konania do výlučnej právomoci odvolacieho súdu, ktorá pochopiteľne musí byť realizovaná ústavne súladným spôsobom. Ústavný súd sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) môže obmedziť

výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 a § 422 CSP a pod.). Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ tvrdí a preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

34. Ak sa sťažovateľ domnieval, že napadnutý rozsudok krajského súdu vykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti a svojvôle, a teda ho z ústavnoprávneho hľadiska sám považuje za neudržateľný, mal možnosť podať proti nemu účinný právny prostriedok, ktorým je dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP (ide o tzv. vadu zmätočnosti). Uvedené ustanovenie zakladá prípustnosť (a zároveň dôvodnosť) dovolania v prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv sporovej strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017) pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegationis iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti).

35. Ústavný súd dopĺňa, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1

dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

36. Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že sťažovateľ nevyužil v danej veci dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok podľa § 420 písm. f) CSP. Keďže sťažovateľ netvrdil, tým menej preukazoval, že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho prípadu neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

37. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

38. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu